

Ljubljana po potresu: Kadí za zelje — bivališča Krakovčanom.

str. 402, 10: „bogata nêgojega dšterь“¹⁾, namreč: „vragь . . . vьlêz vь otrokovicã“²⁾, bogata nêgojega dšterь, načé vьpiti“; na str. 178: „Svêtago Ioanna zlatoustago slovo.“ Prim. tudi napise (naslove) na str. 245, 271, 272, 289, 294, 302, 317 itd. — („Vitae Sanctorum“) tudi iz XI. veka; izdal Fr. Mikl. na Dunaju l. 1847, 5 (163): „ . . . vьsego bezakonija učitelju.“

Videli smo, da je taka govorica postala v sedanji slovenščini (po mnogih krajih domačih) in v drugih narečjih ali jezikih slovanskih³⁾ med národom stalna (stereotipna), sosebnost pa v „primerih rodovinskih“⁴⁾ in pri nekaterih „imenih rastlinskih“.

¹⁾ To je bogatega Nêgojega hčér: (nêgoje nom. popr., Mikl. lex. 458 s. v. „nêga“).

²⁾ Otrokovicã = deklica.

³⁾ Pogrešaš je pa v novi bolgarščini, ki je izgubila do malega sklanjo (deklinacijo).

⁴⁾ „Mojega očeta oče“ itd. Vendar bóde zaradi do-ločnosti ali jasnosti pisati tudi vprihodnje n. pr.: našega starega soseda hlapec, ki boleha (namreč hlapec), ni za nikako rabo; — nasproti pa: hlapec našega starega soseda, ki boleha

Živo priporočam pa ta besedni razpored tudi vsem drugim — sedanjim in prihodnjim pisateljem našim, ki naj bi ta posebni razpored, ki se je v narodni govorici zakoreninil tako čvrsto, — rabili v drugih slučajih (nestalnih) vsaj „navmes“, torej ne vselej, nego po latinskem pregovoru („varietas delectat“) vsaj kdaj-kdaj!¹⁾

Kedarkoli se namerim, čitajoč na tujem knjige ali časnike slovenske, na hvaljeno staro govorico, oveselím se vselej, kot da sem²⁾ srečal v tuji deželi — starega vrlega znanca iz mile domovine.

Bog daj, da ne bi moje besede ostale — glas vpijočega v puščavi!

(namreč s o s e d), opravlja vsa dela sam. (Zoper to pravilo grešé često óni, kateri mislijo — nemški, a pišejo — slovenski.) Namesto: „Nisem videl našega soseda sina“ — smeš pa zaradi lepoglasja reči pravilno tudi tako: „Nisem videl sosedovega sina“, a namesto: „slišal sem od mojega brata hlapca . . .“ tudi tako: „od bratovega hlapca.“

¹⁾ Namesto: „kdaj in kdaj“, „dann und wann“. Belokr. uprav: „kêdaj — kêdaj“; prim. hrv. ali srb. „kad i kad“, „kadjad“ ali „kadjada“.

²⁾ Kot da sem (belokr.) = kakor [da] bi bil.